

КОВО

ЖИТЕЛІ СТЕТРИОЛУ називали її Гуркітливою Скелею. Вони приблизно знали, де вона знаходиться: десь у глибині обпаленої сонцем, пустельної частини материка. Їм був знайомий гуркіт, що змушував землю здригатися у всіх напрямках на сотні миль довкола. А ще вони знали ім'я темного, зловісного створіння, ув'язненого там. Ба більше, вони знали, що те місце варто оминати, якщо хочеш зберегти життя.

Тож сотні років ніхто не навідував в'язня — самця горили Ково. Та навіть якби хтось спробував це зробити, то наразився б на небезпеку. Адже Гуркітлива Скеля знаходилася у Стетриольській пустелі, на чималій відстані від найближчого джерела води. Зусібіч скеля була прямовисною та абсолютно гладенькою, начебто хтось зрізав усі нерівності

одним потужним змахом гігантського леза. Верхів'я скелі було розпечене сонцем до несамоовитих двохсот градусів чи близько того — звісно, ніхто ніколи не вимірював точну температуру, проте її було достатньо, щоб миттєво і вщент спопелити будь-чию ногу, черевик або лапу, які наважилися б ступити на скелю.

Сама тюрма — сплетіння непрохідних ґратів, міцних, як алмаз, — здавалося, виростала з верхів'я скелі. Вона палахкотіла сліпучо-білим сяйвом, особливо — на своїх найвищих точках, як-не-як вона мала невиразну форму величезних оленячих рогів, установлена понад століття тому Великим Звіром Теллуном.

І, звісно, над нею сидів орел Халавір, гострозорий охоронець, що вартував Ково щодень та щоночі.

Отже, жодного відвідувача. Жодного за надзвичайно тривалий час. Як наслідок — віддалений гуркіт.

— Спершу я здеру з них шкіру, — ревів голос, схожий на грім у далеких горах. — Я розіб'ю їхні голови власноруч. Я оберну їхні кістки їхніми ж зеленими мантиями та підпалю їхні домівки. Їхні фортеці стануть пилом під моїми ногами.

Люті очі велетенського самця горили пильно дивилися з-за ґратів. Його густе чорне хутро було занадто обтяжливим у спеку. Розміри клітки позбавляли змоги поворухнутися, тож він сидів, розмірковуючи та чекаючи.

Так тривало впродовж багатьох поколінь. Відтоді як його ув'язнили, королі сходили на престולי і втрачали їх, імперії розквітали і занепадали, а він, як і раніше, чекав. І доки він чекав, Ково мріяв про помсту.

— Я вбив чотирьох Великих Звірів, — бурмотів він. — Коли я звільнюся, я покараю тих пихатих Зелених Мантій, їхніх послідовників. Я пошматую їхніх звіродухів та власноруч повбиваю всіх отих кволих смертних. Декого з них повільно задушу, інших утоплю, а решту розтопчу ногами.

Він погладив жорсткою долонею роги, що його затискали. Десь удалині пронизливо і розпачливо скрикнув хижий птах у розпеченому повітрі.

— Вже не довго. Нікчемні людці. Якби я опинився на волі, всі талісмани були б уже у нас. Ми були б королями цього світу, й усі поклонялися б нам.

Його могутні м'язи заграли під шкірою, коли він навалився на стіни клітки.

— Мій час наближається. Незабаром вони прийдуть по мене, — пробурчав він, пильно вдивляючись у малесенький клаптик пустелі, що міг бачити. — Гератон ось уже кілька тижнів на волі. Повільні, жалюгідні людці. Можливо, я повідриваю їм пальці.

Він підняв голову, його гігантські ніздрі затремтіли, коли він втягнув повітря. Повільно його обличчя розтягнулося у підступній посмішці.

— Гератон! — прогремів він. — Нарешті!

— Я розумію твоє нестримне бажання пролити кров своїх недругів, — промовив голос позаду нього. — Однак після століть чекання, хіба суттєво, коли це станеться? Через місяць чи через два?

— Я чекатиму стільки, скільки потрібно. Головне — щоб мій задум здійснився, — відповів Ково. — Стань так, щоб я міг тебе бачити.

Темноволосий хлопець з'явився в полі зору самця горили і зупинився за декілька кроків від клітки, неподалік від самісінького краю стрімчака, до якого хлопець стояв спиною. Він був маленьким, худим і жахливо попеченим сонцем; малоімовірним видавалося, що він досягнув того віку, коли п'ють Жовч.